

Felfedezés

- Egy újabb unalmas nap kezdete – morogta Cosette miközben elnyomott egy ásítást.
- Tedd a szád elé a kezed! – szólt rá Charles az asztal végéből. Cosette durcás pillantást vetett rá, és beletúrt gőzölgő tojásrántottájába. Ezt a sok értelmetlenül telő napot mind Charles nagybátyjának köszönhette. Cosette édesanyja 6 éve halt meg tüdőgyulladásban, amikor ő még csak 8 éves volt. Az apját nem ismerte. Ő valahol a világot járta. Talán még arról sem tudott, hogy Anna – a felesége - meghalt. De Anna és Charles jó barátok voltak, így Cosette hozzá került a kastélyba.

Bár lenne más hely, ahova mehetne!

A kastélybeli élet valódi pokol volt számára.

Charles mellett olyan szigorban kellett élnie, amihez azelőtt nem volt hozzászokva. A reggelihez mindig időben fel kellett kelnie, különben nem kapott. Nem járhatott el, csakis különleges alkalmakkor, és akkor is csak Charles kíséretében. A kastély birtokán is csak akkor bóklászhatott, ha külön engedélyt kapott rá. Este nyolc után már nem léphetett ki a szobájából. Egy ízben amikor kilopózott, hogy kérjen magának egy pohár tejet a konyhán, Charles észrevette, és megszidta.

- Te meg mit keresel itt ilyenkor?

- Én csak...egy pohár tejért indultam.

- Cosette, nem járhatsz ki ilyenkor a szobádból!

- De...

- Különösen nem hálórúhában! Micsoda dolog ez? Hölgyeknek nem illik ezt mások előtt mutogatni!

- Én nem...

- Még is mit képzeltél?! Mars vissza a szobádba, de tüstént!

Azóta esténként kulcsra zárták a szobája ajtaját. Szörnyen magányos volt. Nem voltak barátai, nem ismert senkit, akivel társaloghatott volna. Csak egyetlen dolog volt, ami csekély boldogsággal látta el ezen a helyen: A könyvek.

Charlesnak hatalmas gyűjteménye volt. Egy egész könyvtárnyi érdekesebbnél-érdekesebb könyv. Így oda utazhatott ahova kedve tartotta, és olyan dolgokat élhetett át, amiket a kastély falain belül máskülönben soha. És barátokat szerzett! Mennyi de mennyi barátja volt! De Charles nem szerette ha olvasott.

Mindig csak azt mondogatta:

- Tedd már le azt a könyvet!

Imádta ezzel bosszantani őt, ezért ha tehetett, csak azért is olvasott előtte. És ugyan nem volt szabad bejárnia a könyvek közé, ő mindig talált rá módot, hogy kicsempésszen egykettőt. Ez volt az ő egyetlen igazi szórakozása. Vagyis... néha szívesen csavargott a kastélyban. Azon merengett, hogy az apja mivel tölthette az idejét az ő korában ezen a helyen. Arról álmodozott, hogy egyszer ő is elszabadul innen és úgy járja majd a világot, ahogy ő. Cosette szeretett felfedezősdit játszani. De eddig még csak egy padlást és porcíkákat talált. A padláshoz már nem mehetett. Amikor le akart jönni onnan, ügyetlenül lépett, és kihagyott egy lépcsőfokot. Leesett. Akkor majdnem eltörte a karját. Mindig is ügyetlen volt. Amiben lehetett elbotlott, a dolgok pedig könnyen kicsúsztak a kezéből. Charles folyton bosszankodott miatta, de minél jobban igyekezett előtte nem mutatni esetlenségét, annál többször került kellemetlen helyzetbe.

Cosette felnézett. Jonathan – az inas – lépett be az ebédlőbe.

- Elnézést, hogy megzavarom reggeli közben uram, de jött valaki, aki beszélni szeretne önnel.

- Ki az ilyenkor? – morogta Charles. Jonathan idegesen Cosette felé nézett.

- Littleton márki – A név hallatán Charles összevonta a szemöldökét.

- Már megint az a bolond márki! Küldje el! – Jonathan habozott.

- Azt mondta addig nem hajlandó elmenni, amíg nem adja neki Cosette kisasszony kezét. – Cosette kezéből kiesett a villa.

- Va-valaki megkérte a kezem tőled? – A világ megfordult vele. Talán ez a mai mégsem lesz unalmas nap! Valaki megkérte a kezét. Ha hozzá megy, elhagyhatja ezt a helyet...

- Így igaz, de nemet mondtam neki.

Az álma egy szebb világról, pillanatok alatt szerte foszlott.

- Micsoda?! – döntötte fel a teáját, amely absztrakt formát öltve borította be a fehér abroszt. Cosette ügyet sem vetett rá. Most a jövőjéről volt szó.

- De hát rólam van szó! Megkérdézhettél volna!

- Azt sem tudod mit beszélsz. A márki egy vénember, nem hozzád való.

- Neked úgy sem felelne meg senki! – pattant fel a lány.

- Ne húzd ki a gyufát! – Villant meg Charles szeme. Cosette jól ismerte ezt a nézést. Ez volt az a határ, amit már nem szabadott átlépnie. De most a legkevésbé sem érdekelte miféle fejmosást kaphat.

- Úgy? Akkor maradjak vénlány?

- Ne beszélj butaságokat! – sóhajtotta Charles. – Természetesen nem maradsz férj nélkül – mondta, és intett Jonathannak.

- Mondja meg a márkinak, hogy Cosette kisasszonynak már kiválasztottam a vőlegényét.

- Igen uram – hajolt meg Jonathan, és már sietett is el. Úgy érezte megint nagy vita készül az úr és a kisasszony között. Charles és Cosette magukra maradtak. A lány csak erre várt.

- Van vőlegényem?

- Természetesen hozzám fogsz feleségül jönni.

Cosette megszédült. Az asztalba kapaszkodott és vissza csúszott a székébe. Hogy ez az ember legyen a férje? Mint ha csak arcul csapták volna. Némán meredt maga elé. Aztán... sikítani volt kedve. Sikított. Toporzékolni akart. Toporzékolt. Azt akarta, hogy Charles is érezze az ő fájalmát. Miközben a férfi próbálta féken tartani, ő ütötte, rúgta, még meg is harapta. De nem használt. Semmi sem segíthetett már rajta, mert örökre csapdába került. Könnyek szöktek a szemébe, és forró patakként gördültek le az arcán. Charles erősen tartotta a karjánál fogva. Minden reménye elszállt. Ezek a gyűlölt kezek már élete végéig leláncolva tartják. Charles fáradtan zihált. Hangja remegett a dühtől.

- Menj a szobádba...amíg ilyen vagy...ne is lássalak! – Elengedte a lányt, aki megtántorodott a hirtelen mozdulattól.

- Gyűlöllek! – kiabálta a lány keserű könnyeit nyelve, és elszaladt.

Az egész napot a szobájában töltötte. Ezúttal nem bánta. Senkit sem akart látni. Rendben – gondolta. – Jobb lesz, ha soha többet nem megyek ki innen.

- Ha a szabadságért az életemet kell áldoznom, nekem úgy is jó. Erre mi a válaszod Charles? – mondta a szoba csöndjébe. De a szavak szerte foszlottak, amint kimondta őket. Úgy érezte semmi értelmük. Butaságnak tartotta ezt az ötletet. Még a gondolatba is beleborzongott, hogy itt kelljen meghalnia, ezen a helyen. Felült. Nem, nem hagyhatja, hogy így történjen! Ezzel megint csak Charles akarata szerint történne minden.

Most jött el az ő ideje. El kell szöknie innen, különben sosem lehet boldog. A szekrényéhez rohant. Őrült pakolásba kezdett, de ahogy az egyik holmit rakta a másik

után az ágyára, az ablakból egy alakot pillantott meg. Charles volt az. Árnyéka hosszúra nyúlt az alkonyat narancs fényében, miközben sietős léptekkel átvágott a birtokon. Cosette kíváncsian szemlélte ahogy belép a családi kriptába. Ő soha nem mehetett oda, pedig alighanem ez volt a birtok legizgalmasabb zuga. Sötétedés előtt Charles gyakran tűnt el órákra is. Vajon oda járt el ilyenkor?

Cosette megrázta a fejét. Mit művel? Hiszen neki most a szökésen kéne törnie a fejét! Most nincs ideje felfedezősdit játszani! De... erre már olyan régóta kíváncsi volt. Az ágyára dobta a ruhát amit a kezében tartott. Szobája ajtaja nagy robajjal csapódott be mögötte. Bármikor megszökhet még. Végig szaladt a birtokon, egészen a zord, elhanyagolt kis kriptáig, amelynek oldalát borostyán szőtte be. Cosette Charles hangjára lett figyelmes, bár nem értette mit mond. Közelebb lopózott a kriptához óvatosan, nehogy a férfi észre vegye.

- ...látnod kellett volna. Azt mondta gyűlöl. – Cosette összerezett. Charles róla beszélt – Már fogalmam sincs mit tegyek. Megígértem, hogy gondját viselem, hogy megóvom mindentől... - Cosette az ajkára szorította a kezét, nehogy elárulja magát lélegzetvételével. Charles hangja olyan elkeseredett volt! Még sosem hallotta azelőtt így beszélni.

- Annyira vigyáztam őt! Azt hittem ez a helyes, még ha gyűlölt is érte... - A lány szemébe könnyek gyűltek. Fogalma sem volt arról, hogy az a sok szabály, az a sok parancsolgatás mind miatta volt.

- Jó ég! Ha lehetett volna, még az olvasást is megtiltom neki, csak ne ismerje meg milyen kegyetlen a világ! – Cosette a melléhez kapta a kezét. Attól félt, hogy mindenki hallja ahogy a szíve dübörög.

- De hogy a saját szememmel és fülemmel kellett látnom és hallanom mit tettem vele! Cosette már kész nő, nem vigyázhatok rá a végtelenségig, bármennyire is szeretném. El kell engednem őt. Sajnálom, Anna! – A lány cipője végig súrolta a földet, ahogy önkéntelenül is megmozdult édesanyja nevére.

- Ki az? – hallotta Charles riadt hangját. Cosette el akart szaladni, de nem jutott messzire. Megbotlott, és elesett.

- Au! – nyögött fel, és a lábához kapott.

- Cosette! – kiáltott fel Charles megpillantva a lányt, és tüstént odarohant hozzá.

- Jól vagy? – kérdezte, és a lány riadalmára két keze közé fogta sérült lábát.

- Jaj, ebből megint baj lesz – sóhajtott fel a férfi. Cosette félt a szemébe nézni. Micsoda kellemetlen helyzetbe hozta már megint magát!

- Jobb lesz, ha vizlek.

- Ne! – akart tiltakozni a lány, de egy hang sem jött ki a torkán. Charles könnyedén a karjába vette. A lány némán a férfi vállába kapaszkodott. Még levegőt is alig mert venni. Charles biztosan érzi milyen hevesen ver még mindig a szíve! Hiszen ő is tisztán érezte az övét. Elpityeredett. Most már tudta, milyen ostobán viselkedett. Annyira buta volt, és önző! Charles jó ember volt. Csak jót akart neki, de ő még sem értette miért ilyen szigorú vele. Csak a javát kívánta, azt akarta, hogy békében és tisztességben éljen. Még soha senki nem tett érte ehhez foghatót.

- Ennyire fáj? – kérdezte Charles. Cosette összerezett. Észre sem vette, hogy potyognak a könnyei.

- Megígérem, hogy jó leszek – hüppögte. – Mostantól szót fogadok. Én... szívesen leszek a feleséged.

Charles megtorpant. Ahogy felnézett az immár sötét égboltra, a Hold fényesebben ragyogott.

- Köszönöm Cosette – mosolyodott el halványan, és csendesen tovább indult a kastély felé, karjában a lánnyal.